
ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ

Ο ΣΑΜΨΑΚΟΣ

Γνωστός ποιητής, φιλόσοφος, δημοσιογράφος, αναρχικός, επαναστάτης, εκδότης του «Σκορπιού», συντάκτης και αὐτουργός του «Σπαθιού», ὁ ἐξελιχθεὶς τελευταῖον εἰς λοκαντιέρην καὶ κρασοπώλην !!

Ὡς ποιητὴς ἀνήκει, κατὰ φρενολογικὴν ἀνάγκην, εἰς τὴν συμβολικὴν σχολὴν, ὑπερακοντίσας εἰς ὕψος καὶ εἰς βάθος τὸν αἰμίμηστον Ἐξαρχόπουλον. Διὰ νὰ ἐννοήσῃς λ. χ. τί κρύπτει μέσα τὸ κοχλάζον ἐκεῖνο κεφάλι του, πρέπει προηγουμένως νὰ σπάσῃς . . . τὸ ἰδικόν σου! Ὡς κατασκευαστὴς λέξεων ἀγρουβῶ καὶ ὡς ἐφευρέτης γλώσσης καὶ λογικῆς ἰδικῆς του, ἀνεδείχθη ὁ ἐξωφρενικώτερος ἀντίζη-

λος τοῦ Μελαχροينوῦ. Ἴδου καὶ τὸ δείγμα, ὅπερ σταχυολογοῦμεν τυχαίως ἐκ τοῦ «Σπαθιοῦ» του :

Ἐρχομολεθρὸς τεκνείων

Γενεθλιοροφή Ἀνδραιοσταθοπουλογενῆς.

Ἵ Ἀνδρ. Στάθης ἐγέννησε τὸν Δράκο Στάθη
ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Σταθοπούλων
ἣ δὲ γυνὴ Ἀνδρέα ἴσάθη
καὶ τὸ ξεφούρτισε τέξασα ἤγουν
ἐν ἀγοράκι δίχως πιερά (!!!)

Σαμφάκος

Ὅριστε ε ε ; — Ὁ Μελαχροινὸς τοῦλάχιστον, ὅταν σᾶς ἐπιτίθεται διὰ τούτων συγκινητικῶν στίχων, ἔχει καὶ τὴν εὐσπλαγχνικὴν πρόνοιαν νὰ ἦνε ἐφωδιασμένος μ' ἓνα μπουκαλάκι αἰθέρος διὰ νὰ προλαμβάνῃ τὰς λιποθυμίας καὶ τὸ κοκκάλωμα τῶν ἐμβροντήτων ἀκροατῶν του. Ἀλλὰ ὁ Σαμφάκος δὲν ἐννοεῖ τοιαύτας συγκαταβάσεις. Εἶνε ἀδιάλλακτος. Βγαίνει τὸ «Σπαθί», τραβάει ἐμπρός, τὰ παίρνει ὄλα σῶάρνα ! Διότι πρέπει νὰ ᾤξεύρετε, ὅτι ὁ ἴδιος εἶνε ἰδιοκτῆτης, ἐκδότης, συντάκτης, συνεργάτης, στοιχειοθέτης, διορθωτής, διεκπεραιωτής, διανομεὺς καὶ . . . ἀναγνώστης τοῦ φύλλου του ! Τὸ δημοσιογραφικὸν του ὕφος εἶνε στρυφνόν, ἄγριον, ἀτίθασσον, πλήρες πολεμικοῦ μένουσ καὶ . . . ὀνομαστικῶν ἀπολύτων !

Μολονότι κοντούτσικος, τόσος δᾶ, μιᾶς βουκιᾶς ἄνθρωπος, ὑποκοριστικὸς ὡς πρᾶγμα καὶ ὡς ὄνομα — Σαμφάκος γάρ — ὡσάν μία διασκεδαστικὴ μονοκονδυλιά τοῦ Σαμφῶν, εἶνε ἐν τούτοις πολὺ τραγικώτερος ἐκεῖνου. Ἄν ὁ μακαρίτης Σαμφῶν, μὲ μίαν σιαγόνα ἐνὸς τετραπόδου, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τριακοσίους Φιλισταίους, ὁ Σαμφάκος ὁμως, τρίξας κάποτε τοὺς ὀδόντας τῆς ἰδικῆς του ἀπὸ ἐν θεωρεῖον τῆς Βουλῆς, παρ' ὀλίγον νὰ φυγαδεύσῃ σοβαρῶς, «πατεῖς με πατῶ σε», τριακόσια καὶ πλέον δίποδα βουλευφόρων καὶ μῆ. Μὴ λησμονῆτε ὅτι εἶνε ὁ ἐκσφενδονήσας τὸν Ἰούνιον τοῦ 1903 τὴν περίφημον ἐκεῖνην ἀναρχικὴν . . . χαρτίνην βόμβαν καὶ ἐνοσπίρας τὸν ἀστείότερον πανικὸν τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ γελάσῃ διάλου ὁ ἀθεόφοβος ! Παρ' ὀλίγον νὰ ἀνατιναχθῆ εἰς τὸν ἀέρα αὐτάνδρος ὄλη ἡ πατριωτικὴ ἀερολογία τῆς ἐλληνικῆς βουλῆς ! Ἀλλ' ἡ θεία πρόνοια ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα, τοὺς πατέρας τῆς, καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ ἐλληνικοῦ κοινοβουλίου. Ὁ κίνδυνος, ἂν ὄχι τοῦ γελοίου, ἀπέμεινεν ἐπὶ τοῦ χάρτου μόνον, διότι, εἰς τὸ πρότυπον αὐτὸ χαρτοδασίλειον, εὐλογον ἦτο ἡ πρώτη ριφθεῖσα ἀναρχικὴ βόμβα νὰ ἀποδειχθῆ . . . χαρτίνη ! Τὸ κτίριον τῆς βουλῆς ἐσεισθη ἐκ θεμελίων ἀπὸ τὴν αἰφνιδίαν ἔκρηξιν . . . τοῦ γέλωτος. Ἡ εἰσαγγελικὴ ὁμως ἀρχή, συνοφρωθεῖσα, ἔκλεισε κατὰ λάθος τὸν Σαμφάκον εἰς τὴν φυλακὴν, ἴσως διότι δὲν ὑπῆρχε θέσις εἰς τὸ Δρομοκαῖτειον.

*
**

Μ' ὄλα ταῦτα ὁ Σαμφάκος ἀπέμεινεν ἀδιάλλακτος, μὲ κόμην

ἔξαλλον ἐπαναστάτου, ἀναρχικός ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μὴ ἀναγνωρίζων καμμίαν ἀρχὴν... οὔτε τέλος!... μὴ δεχόμενος κανένα χαλινὸν καὶ κανένα ζουρλομανδύαν, ἀμείλικτος ἀνατροπεύς τῶν καθεστώτων καὶ τῆς... γραμματικῆς!

Κατὰ τὰς σανιδιοφόρους ἐκείνας συνταγματικὰς διαδηλώσεις τοῦ Ἑθνικοῦ κόμματος, ἐπρωτοστάτησε ὑψώσας καὶ ἐπισεισας, ἂν καὶ κοντός, τὴν μεγαλειτέραν σανίδα κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀντιθέτων καὶ ὑπὲρ τῶν λαοσωτηρίων θεσμῶν!

Κάποτε, εἰς μίαν διαδήλωσιν κατὰ τῆς «Ὁρестείας» καὶ τῶν μαλλιαρῶν, ἐξήγαγεν ἕν τεράστιον ψαλλίδι καὶ ἔκοψε τὴν κόμην τοῦ εἰς πανηγυρικὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν γλωσσολόγων τῆς μαλλιαρῶσύνης. Τὸ πραξικόπημα ὁμως δὲν ἐпанελήφθη καὶ ὁ καρηκομῶν ἤδη Σαμφάκος ἀπομένει ἐκὼν-ἄκων γέρας ἐπίδικον καὶ σύμβολον ὀλοζώντανον τοῦ μαλλιαρισμοῦ!

Σπουδαιοτάτη ὑπῆρξεν ἡ προμετωπίς τῆς ἐφημερίδος του τοῦ Σπαθί: «Βασιλεύοντος Γεωργίου, πρωθυπουργοῦντος Θεοτόκη, πατριαρχεῦοντος Ἰωακείμ, σατυρογραφοῦντος Σαμφάκου» (!!!)

Ὡς κοινωνιολόγος καὶ φιλόσοφος εἶνε ἐκκεντρικώτατος. Μίαν φοράν, εἰς βρασμὸν ψυχικῆς δρμῆς, ἐπῆρε τὸν μικρὸν τοῦ υἱόν, τὸν Σαμφακῆακον, ἐμπῆκε εἰς τὸ βαπόρι, ἐτράβηξε εἰς τὴν Ὀδησσόν, εἰσήλασε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μαρασλῆ, τοῦ τὸν ἀφῆκε δῶρον διὰ τῆς βίας πρὸς υἰοθεσίαν, καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν. Πῶς ἐξεμπέρδευσε ὁ αἰμίμηστος Μαρασλῆς ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ ἐκείνην φιλοφρόνησιν, δὲν διέσωσεν ἡ ἱστορία.

Ἀπὸ τινος χρόνου, βαρυνθεὶς νὰ τροφοδοτῇ τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν μὲ τὴν δύσπεπτον τροφήν τοῦ «Σπαθιοῦ» του, ἤνοιξεν αὐτοσχέδιον τζιζεροπλατισμαριδοποιεῖον! — ἡ λέξις εἶνε τῆς ἰδικῆς τοῦ ἐφευρέσεως — καὶ προσφέρει εἰς τοὺς φίλους καὶ θαυμαστάς του μεζέδες, ἀστειὰ, λουκάνικα, λόγους, σπληνάντερα, φιλοσοφίαις καὶ βρεταινάτο, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ... βρεταινόλαδον διὰ κάθε ἐνδεχόμενον!

* * *

Τοιοῦτος ὁ δημοφιλῆς ἀνὴρ. Ἀπὸ τὰ εὐεργετικά ἐκεῖνα ὄντα, τὰ ὁποῖα μᾶς στέλλει συχνὰ ὁ εὐσπλαχνος ἀθηναϊκὸς οὐρανός — μία φαιδρὰ νότα, μία ἔνεσις εὐθυμίας, μία ὄσασις δροσερὰ ἐν μέσῳ τῆς ζέστης, τῆς σκόνης, τῆς μονοτονίας καὶ τῆς πλήξεως τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΔΗΜΩΔΗ ΓΝΩΜΙΚΑ

○ Χειρότερος κουφός εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ.